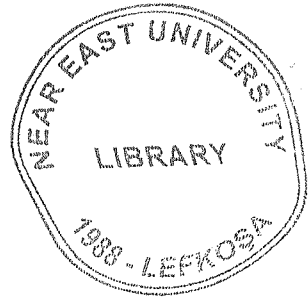
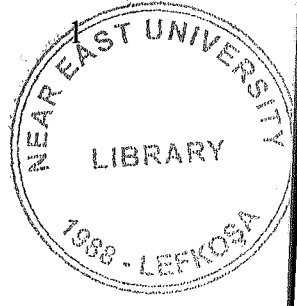

İÇİNDEKİLER

1. **Önsöz** sayfa no: 1,2
2. **Giriş**sayfa no: 3,4
3. **Osman Şenyiğit** sayfa no: 5,6,7,8 (1958)
4. **Mehmet Soydan**sayfa no: 9 (1963)
5. **Hasip Göksel**sayfa no: 10 (1963)
6. **Fikri Genç**sayfa no: 11,12 (1963)
7. **Osman Şenyiğit**sayfa no: 13,14,15 (1963)
8. **Mehmet Çiftçi**sayfa no: 16,17 (1974)
9. **Osman Şenyiğit**sayfa no: 18,19,20 (1974)
10. **Niyazi Aligüllü**sayfa no: 21,22 (1974)
11. **Mustafa Kudret**sayfa no: 23 (1974)
12. **Şükrü Şahkudeler**sayfa no: 24,25 (1974)

ÖNSÖZ

Kıbrıs asırlar boyunca siyasal, tarihsel ve coğrafik yapısı bakımından bir çok ülkenin iştahını kabartmış ve 1 Ağustos 1571 tarihinde Türkler tarafından feth edilmiştir. 1 Ağustos 1571'den 1878'e kadar adayı Türkler idare etmiş ve 1878'de Türkler Kıbrıs adasını İngilizlere kiralamıştır. Türkler bu tarihten itibaren aradaki hakimiyetlerini İngilizlere kaptırmıştır. Ada'da azınlık olarak yaşayan Rumlar, İngilizlerin yardımı ve hoşgörüsü ile yavaş yavaş bir çok halde elde etmeye başlamışlar ve azınlık bir halde iken Türkleri azınlık haline düşürmüşlerdir.

İngilizlerin aradan çekilmesi ile Türkler ve Rumlar arasında 1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti Rumların tüm adayı ele geçirme planları çerçevesinde ancak üç sene sürmüş ve olaylar patlak verince Kıbrıs Cumhuriyeti idaresi 1963'de bozulmuştur. Rumların adayı ele geçirme planları kanlı bir hale dönüşünce 20 Temmuz 1974'de çıkarma yapmak zorunda kalan Anavatan Türkiye'nin bugün 120 bin nüfusa sahip olan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinin sınırlarını belirlemiştir.

İşte 1958'den 20 Temmuz 1974'e kadar geçen yıllar arasındaki olayları yaşayan insanlarımız bu olayları

anla[ırken aueta b.et:}e11 te\uat 1a'i}a1\\':}, %ID\(.))ü"U\ın 'le

kendilerine bu özgürlüğü bağışlayan Anavatan

Türkiye'ye bütün kalpleri ile en içten bağlılıklarını

yinelediler.

"NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!"

Bu mezuniyet çalışmasını tamamlamamda emeği

geçen herkese ve özellikle danışmanımız Fen ve

Edebiyat Bölümü Dekanı Doç.Dr.Bülent

YORULMAZ'a en içten dileklerle teşekkür ederim.

GİRİŞ

KIBRISIN KONUMU VE YAŞANAN OLAYLAR

Kıbrıs Akdeniz'de bulunan ,Sicilya ve Sardunya'dan sonra en büyük adalardan birisi olup ,34/ 33 ile 35/41 Kuzey paraleli ve 32/35 Doğu meridyenleri arasındadır. Sahillerinin boyu 782ldn2 'dir.Ada tam manası ile Anadolu ve Suriye arasında İskenderun körfezinin ağzındadır.Bu da bize adanın bir zamanlar Anadolu ile bitişik olduğunu göstermektedir.Zı» Güney Anadolu sahilinden Anamur'a qlan uzaklığı 70.lqn Suriye'ye 100km.Ve Yunanistan'a ise uzajdığı 600km'dir.

Kıbrıs tinlanları sayçsındç Akdeniz' de siyasi ve coğrafi önemi çok büyüktür.Kıbrıs'm Anadolu,Suriye,Mısır ve Doğu Akdeniz ticaret yolları üzerinde bulunması ilkçağdan beri bu ehemmiyetini muhafaza etmesine sebep olmuştur.Her ülkenin bu ada üzerinde hükümdarlık kurma emelleri coğrafi öneminden ileri gelmektedir.Kıbrıs ,İskenderun körfëzine ve Suveys kanalına hakim bir olmaktadır.

1 Ağustos 1571 tarihinde Türklerin eline geçen Kıbrıs

adası 1571'den 1878'e kadar Türk idaresinde
yrd. 1878'de İngilizlere ıcar edildi.1878'den 1960'a
kadar İngiliz idaresinde kaldı.1960 'da Kıbrıs Cumhuriyeti
kuruldu.Antlaşmaya göre hükümet dairelerinde
memurların %30'u Türk geriye kalam Rum idi.Fakat bu
cumhuriyet idaresi uzun sürmedi.21 Aralık 1963'de
Rumların Megalo idea emelleri bu idareyi bozdu.Bu
olaylan Türk milleti yakinen bilmektedir.

Kısaca bahsetmiş olduğum Kıbrıs coğrafyası ile Kıbrıs
tarihinde görüldüğü gibi Kıbrıs,Türk milleti için kutsal bir
topraktır.Çünkü her karış toprağı bir şehidin kanı ile
sulanmıştır.Tezimde bahsettiğim olaylar ve anılar bu
görüşü bu büyük mücadeleyitehit etmektedir.Zaten bu
kutsal mücadeleyi anlatabilmek bütün detaylan ile birlikte
ortaya koymak kolay değildir.Bu çok geniş bir çapta
araştırmayı gerektirdiğı görüşündeyim. Gelecekte bu
araştırmayı yapmanın özlemi içerisinde sizlere bir şeyler
sunabildimse ne mutlu bana!

8561

7 Ocak 1944 Mehmetcik ' te dünyaya geldim.Bu zaman içerisinde dünyaya gelen tüm ferdlerin hayatı, yokluk ve mücadele içerisinde geçti.Fakat şimdi ve gelecekte bütün Türk dünyası inanmalıdır ki bizim nesil hiçbirseyden yılmadı.Atatürk ilkeleri doğrultusunda hareket ederek mücadele verdi ve istenilen hedefe ulaştığını zannediyorum.İşte bundan sonra gelecek nesillerin görevi aynı duygular içerisinde alınış otlukları bayrağı daha yükseklerle dikmektir .Bu onların en büyük görevidir.

Yıl 1958.Daha henüz 14 yaşlarındayım yani çocuk denecek yaşıyım.Fakat yaptığımız işlere bakacak olursanız ,bu neslin erken olgılaşım, erken büyüdüğünü göreceksiniz.Zaten yukarıda da belirttiğim gibi bizim nesil daha çocukluğunu yaşamadan kendini Rum - Türk kavgası içerisinde bulmuştur. Zaten büyüme tarzımız bunu emrediyordu. Çünkü bizim nesil Mehmet Akif in ,Namık Kemal'in, Mehmet Emin Yurdakul'un ,Arif Nihat Asya'nın şiirleri ile büyüdü, yoğruldu, şekil aldı.Bu duygular içerisinde 1958'de vermiş olduğumuz mücadeleyi kelimelerle anlatmak yazıya dökmek biraz imkansızdır.Çünkü bu öyle büyük bir coşkuydu ki, öyle büyük bir heyecandı ki hangi kelime veya sözcükler bunu

anlatılabilir, ortaya koyabilir. Gözümüzü açtığımız günden beri hep belleklerimizde Rumların köyümüze hücum edeceği, bizi öldüreceği anlatılıyordu. Öyle bir hale gelmiştik ki insanların bakışlarından Rum mu Türk mü olduğunu anlayabiliyorduk. Büyüklerimiz bizlere Rumların nasıl bir toplum olduğunu anlatıyor, onlara hiç bir zaman güvenmememiz gerektiğini tenkin ediyordu. Biz zaman zaman bu sözleri inanır görünsek bile inanmamaktaydık. Fakat gelecekte yaşayacağımız olaylar bunu kanıtlamıştır.

Silahımız yoktu. Elimizde derme çatma av tüfekleri, büyük bıçaklar ve şişler vardı. Bunlar görüldüğü gibi hep öldürücü aletlerdi. Elimizde bahsetmiş olduğum bu aletlerle sabahlara kadar büyüklerimizle nöbet tutuyor, gelecek saldırılara karşı koymaya çalışıyorduk. Durum bu kadar vahim iken karşı koyamayacağınız, yenileceğimiz kesinlikle aklımızın kenarından geçmiyordu. Zaten inanmak başarının başlangıcıdır. Biz nöbet esnasında büyüklerimizden çok hikayeler dinledik ama bualardan bir tanesi anılarımda hala taptaze yaşıyor ve yaşamaya devam edecektir.

Köyümüzün yaşlılarından olan Ali Rıza Dayı diye hitab ettiğimiz birisi vardı. (Nur içinde yatsın) Bu

birisiydi. Bunun Yeni Erenköy' de (Y alusaşbir Rum
 arkadaşı vardı. Yıllar yılı bu arkadaş bir masada yemişler,
 içmişler, eğlenmişlerdir. Gel zaman git zaman bizim
 köylünün Rum arkadaşı hasta olmuş. Bu Rumun bütün
 evlatları Londra' da yaşıyormuş. Babaları hasta olduğu için
 evlatlarına bildirmişler ve bütün evlatları Kıbrıs'a
 geldiler. Rum evlatları ile konuşurken demiş ki "Benim
 Mehmetçik'te (Galatya) Ali Rıza isminde bir arkadaşım
 var. Gidip onu alıp getirin" diye evlatlarına
 emretmiş. Oğullarından bir tanesi arabayı alıp Mehmetçik'e
 gelmek için yola koyulmuş. Mehmetçik'e gelirken Pamuklu
 (Tavro) yolu üzerinde bir çiftçi ailesi ile
 karşılaşmış. Bunlara Ali Rıza'yı tanıyıp tanımadıklarını
 sormuş. Tesadüfe bakınız ki sorduğu kişiler Ali Rıza Dayı
 ile Hanım isminde kızıymış. Demir sabam ile öküzlerle
 tarla sürmeden geliyorlarmış. Ali Rıza Dayı Rum gencine
 neden Ali Rıza'yı istediğini sormuş. Oda şimdi ismini
 hatırlayamadığım Rum'un oğlu olduğunu, babasının çok
 hasta olduğunu ve kendisini görmek istediğini
 söylemiş. Oda, tozun toprağın içerisinde olmasına rağmen
 öküzleri kızına bırakarak hemen arkadaşının, dost bildiği
 arkadaşının yanına gitmek için arabaya biner. Yeni

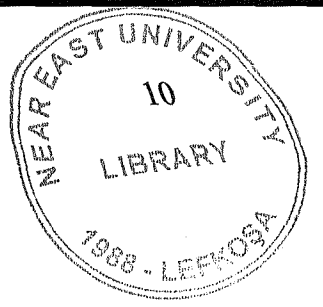
Erenköy'e vardıkları zaman gerçekten Rum arkadaşının ağır hasta olduğunu görmüş .Rum arkadaşı artık öleceğini, ölümden evvel kendisiyle konuşmak istediğini söylemiş.Bizimki "daha dur arkadaş , Sen iyileşeceksin ve biz seninle daha çok günler geçireceğiz" cevabını vermiş.Fakat Rum onun sözünü keserek beni dinle demiş: "Sen Türksün ben Rumum,sen Müslümansın ben Hristiyanım.Biz iki dostuz.Yıllarca aynı masada yedik, içtik,eğlendik.Fakat ölmezden önce sana bir nasihatım var..Aynı din,aynı dinşnden ayrı birisi ile arkadaşlık yapma" dedi.Ali Rıza Dayı hemen söze karışarak bizler söylediğin gibiyiz.Bu yşnled ile ayrı oluşumuz n~yi değiştirir ki herşeyden önce insanız.Rum da bu sözler üzerine şu cevabı vermiş "Evet bizler ayn ayrı ıktan, dinden olmamıza rağmen yıllarca arkadaşlık yaptık.Fakat sen benim içimi okuyamazdın ki.Ben sana hiçbir şey yapamıyordum.Fakat yolda giderken gölgeni olsun çığniyordurru"demiş

Osman ŞENYİĞİT

£961

1963'te 17 yaşımdaydım. Beni ve arkadaşlarımı askere silah altına aldılar. Henüz çok genç olmamızdan dolayı hiçbirşey bilmiyorduk. Bizi en sınır mevziye koydular. Bir gece Rumlar mevziye sızma yaptılar. O gece büyük bir çatışmaya giriştik. Genç ve tecrübesiz olduğumuz için iki arkadaşımız yaralandı. Arna biz buna rağmen Rumlara direnmeye devam ediyorduk. Rumlar çok kalabalık olmaları ve ağır silahlar kullanmalarından dolayı buna daha fazla dayanamayıp mevzilerden kaçmaya başladık. Bu esnada Birleşmiş Milletler gelip Rumların mevzilerimize girmesini engelledi. Bunun üzerine bizde tekrar mevzilerimize geri döndük. Fakat Rumlar ele geçirdikleri bir mevziye mayın döşemişlerdi ve bunu farketmeyen arkadaşlarımız mayınların patlaması sonucu hayatlarını kaybettiler. Bunun üzerine biz de arkadaşlarımızın öcünü almak için ateşkes olmasına rağmen bir gece gizlice Rum mevzisine sızıp dört Rum gencini öldürdük. O gün savaşın ne kadar kötü olduğunu anlamıştım ve öldürdüğümüz gençler her ne kadar Rum olsalar bile belki de hiçbir suçu olmayan insanlardı. Fakat bu, savaşın getirdikleriydi ve bizde buna mecburduk.

MEHMET SOYDAN

Savaş çıktığı zaman ilkokul altıncı sınıftım.Evimiz sınırdıydı.Çarpışma çıktığı zaman, evimizin sınırda olması nedeniyle onu mevzi yaptılar.Babam ve kardeşimi askere çağırdılar ve biz Annem ve kızkardeşim ile evin mutfağında; askerler ise diğer odalarda oturmuyorduk.Sabaha yakın Rumlar dozerleri tanklara çevirip Türk tarafına saldırmaya başlamışlardı.Saldırının şiddetini artırmasından sonra;askerler bizi Camiye götürdüler.Oranın emniyetli olmasından dolayı, bizi tekrar hastaneye götürdüler.Orada çocukluk arkadaşımı gördüm.Rumların attığı kurşunlardan biri onun bacağına isabet etmiş ve bacağını koparmıştı.Daha bir ay önceye kadar birlikte oynadığımız arkadaşım artık sakat kalacaktı.Beni gördüğü zaman, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.Çünkü daha olayın etkisinden kurtulamamıştı.O gün,hiçbir zaman aklımdan çıkmayacak.

HASİP GÖKSEL

Ben vletarkadaşlarım içki aleminden geriye dönerken
Poli yakınlarında üç Rum l)Olisinin önümüzü
kesmesiyle durmak zorunda kaldık.O anda
arkadaşlarımdan biri korkusundan fenalaşıp baygınlık
geçirmiş ve bizde korkudan adeta dilimizi
yutmuştuk.Önce bizi arabadan indirip yokladılar ve
daha sonra polis arabasına bindirdiler. Sonunda da bizi
ıssız bir yere götürüp arabadan dışarıya attılar.

Rumlarla karışık yaşadığımızdan dolayı, Rumca'yı
iyi bilmemiz, onların konuştuklarını anlamamızı
zorluyordu. Anladığımıza göre bize işkence etmek için
buraya getirmişlerdi.Bizi ağaçlara bağlayıp, bizi öylece
ölüme terkettiler.Biri de o günün sonunda,bitkin bir
haldeyken bizi otlatmak için oraya gelen bir
çoban kurtarmış ve dağarcığındaki yiyecek ve su ile
bizim hayatımızı kurtarmıştır.İşin tuhaf tarafı ise bizim
hayatımızı kurtaran çobanın Rum olmasıydı.Oradan
kurtulduktan sonra,arkadaşlarımızla birlikte çobanın
yardımıyla tekrar köyümüze dönmek için yola
çıkılmıştık.Fakat köyümüzden çok uzaktaydık ve oraya
yürüyerek gitmek zorundaydık.Bu yolculuk sırasında
geçmiş olduğumuz bir Türk köyünün içerisinde
insanların feryatlarını duyduk.Buraya bizden önce
Rumların geldiğini ve buradaki birçok insanı

yaşı,kadın,çocuk da... öldürdüğünü öğrendik.Ve
orada,ne kadar şanslı olduğumuzu düşündük.Çünkü biz
şans eseri kurtulduk...Bu insanlar ne kadar acı
çekiyor olsalar bile,biz o anda onların acılarını
anlayamazız.Kç.çünkü biz kendimizi hayatta olduğumuz
için çok görüyorduk.

FİKRİ GENÇ

Lise'den mezun olduktan sonra, Kıbrıs, olayları nedeniyle erkeklerin tahsile gitmesi yasaklandı. Bizleri hem enaskere aldılar. Elde bulunan silahların nasıl J. qiiianâiacâğnn öğrendikten sonra, köyümüzün belirli noktalarında nöbet tutmaya başladık. Günde altı saat nöbet tutuyorduk. Köyümüzün ileri gelenleri, nöbet yerlerini belirlediler. bizlerle sohbet ediyorlar ve Türkiye'nin, Anavatanın kısa zamanda Kıbrıs'a geleceğini anlatıyorlar, her türlü silahınızın varlığından bahsediyorlardı. Günler ayları, aylar yılları takip etti ama ne gelen vardı ne de giden. Fakat bütün olumsuzluklara rağmen, dimdik ayaktaydık ve içimizdeki gençlik, Türklük heyecanı korkusuzca görev yapmamızı sağlıyordu.

Elimizde radyolarımız durmadan haberleri dinliyor, bütün günlük olayları Kıbrıs'ın Sesi adlı radyo istasyonunun çaldığı milli marşlar bizleri heyecanların en yüksek doruğuna ulaştırıyordu. Radyo' dan duyduğumuz ve işittiğimiz şehitlerin isimlerini duydukça kadere isyan ediyor, herşeye lanetler yağdırıyorduk. İçimizdeki Türklük ateşi, bütün olumsuzluklara rağmen daha da kuvvetleniyor ve biran evvel karşiki tarafa hücum ederek kısa zamanda sonuca, hedefe ulaşmak istiyorduk. Fakat şimdi tüm bunları düşünüyorum da bunun bir gençlik heyecanı.

olduğu kanısına varıyorum. Çünkü herşeyden önce
bizler silah gücümüzü bilmişorduk. Bu heyecanla
herşeyin günlük gültü+if+ olduğunu zannediyorduk.

Yine bir sabah radyonun verdiği bir haberle
uyandık. Şimdi ismini hatırlayamadığım bazı köylere
Rumlar hücum etmiş tirVt}epeyce şehit
vermiştik. Birleşmiş Jy.(i)J. etlerin araya girmesşyle ve
Anavatan'ın baskısı ry\<:!!Jumlar geri çekilmişti. Ama
bizler hep vatan uğrunda ölen o şehitleri
düşünüyorduk. O nların canlarını kim geri getirebilirdi
ki! İşte bu olay lar olurken Anavatan'ın hemen
geleceğini, çıkarma yapacağını büyüklerimiz tarafından
iletildi. Büyük b lir heyecanla mevzilere gidip
Anavatan'ın ge lmeslni bekliyorduk. Fakat bütün
bekleyişler boşuna. Gelmedi, gelmedi. İşte insan bu
halet-i ruhuye içerisinde neye isyan etmezdi ki!
Mevzilerde boşuna beklemekten, bir hareket
görmeme ~t~i. icusanınış, bıkmıştık. Madem ki bizler
istediğimiz J. edefeulaşamayacaktık öyleyse bizler niye
yaşıyord' Wf? Madem ki Anavatanı gelmeyecekti bizlere
neden üm i~)yeriyordu? Kafamızın içerisinde bu
sorularla J. ier-aber birçok soru dönüp duruyordu. İşte bu
duy ğı: i. ~i içerisinde intihar etmek istedim. Kafamın
i. sin4e durmadan dönen bu sorular beni biraz daha
öli ~i yaklaşıtıyordu. Fakat biran Allah' ın

hikmetidir,nedir bilmem ölmekle istediğim hedefe
 ulaşamayacağım düşüncesi beni ölümden
 kurtardı. Vermiş o,her türlü büyük mücadelede
 bütün acıların birgün mutluluğa dönüşeceği inancı ağır
 bastı ve dudaklarımdan şu dizeler döküldü:

Esiri oldum ah o yeşil gözlerin
 Dün benimdin bugün oluyorsun ellerin.
 Dinmeyen bir ateşle yanıyor kalbim
 Yaş yerine kan akıtır gözlerim

Yaşamak ağlamak mı bu dünyada
 Bitmiş ayrı kalmış figan ediyor yuvada
 Güldür Tanrım dayanılmaz bu hayata
 Şaşırmam acıyormusun bu feryada

Cıhanı sardı ahıferyadım
 Onulmaz bir derde düşün hastayım
 Birtek veren bulunmadı ilacım
 Güldür ya Rab! Bak ne haldeyim

Yerinde saymakla geçiyor hayat
 Bu! Mudur dünyadan beklediğimiz mükafat
 Bitmeyecek mi çektiğim çile ey hat 1
 Bir nebze olsun güldür bizi ya Rab!

OSMAN ŞENYİÖİT

tl61

1974'de Limsol Şahin Sinaması yakımlarındaki bir
mevzide ben ve sekiz askerim tam üç saat Rumlarla
çarptık.

Limasol saat onikide teslim olmuştu fakat bundan bizim
haberimiz yoktu. Rumlar arka taraftan Türk tarafına girip
tüm mevzileri teslim aldı. Sadece benim mevzim
kalmıştı. Arka dan gelen Rumlar en sonunda bizide teslim
aldılar. Rum komutam mevziye gelip beni yanına
çağırıldı. Herkesin silahını bırakmasını söyledi. Şayet
bırakmazsak bizi öldüreceklerini söyledi. Bende askerlerimi
yanıma çağırıp silahlarımı bırakmalarını söyledim. Ondan
sonra yanıma bir Rum subayı gelir ve ellerimizi
başımızın üzerine başımızın üzerine koymamızı söyler ve
bizi alıp diğer esirlerin yanına Limasol Hastahanesine
gö~ler. Rumlar burayı esirleri koydukları yer olarak
kullWLYOrdu. Sabaha kadar hastahane de kaldık. Sabahleyin
tüm esirleri toplayarak Limasol sahasına götürdüler. Burada
çizi öldürüp gömmek için sıralar halinde çukurları
kazmaya başladılar. Fakat Yunan subayları buna engel
oldular. İki gün sonra bizi alıp Limasol okullarına
götürdüler. Orada iki ay kaldık; bu iki ay zarfında çeşitli
eziyetler gördük. Burada kaldığımız günlerde Hasan
CAFER adlı arkadaşım Rumların işkencelerine daha fazla

dayanamayıp Dağ Başını Duman Almış şarkısını
söyleyerek?İş. umların üzerine yürüdü ve orada Rumlar
tarafından şehit edildi.

İki ay okullarda ka. ldıktan sonra Rum esirleriyle değış
tokuş olup özgürlüğümüze kavuştuk.

MEHMET ÇİFTÇİ

Yıl 1974.Mehmetçik taburunda Dal Üç olarak görev yapıyordum.Bir de şimdi ismini hatırlayamadığım uçaklarla konuşan telsizi kullandığımız bir harp esnasında görevimin ne kadar ağır olduğunun bilincindeyim.Hatta zaman zaman kendime sormuşumdur.Acaba bu görevi başarabilecekmiydim?

Rumlarda her zamandan farklı hareketler göstermektedir.Bu hareketliliğin arkasından Makaryos devrilmiş ve büyük Türk düşmanı Nicolas Samsun Rumların başına geçmişti.Alınan istikbaratlardan Türklere hücum etmeleri bir an meseleydi.Bu düşünceler kısa zamanda gerçekleşti.Bütün güçleriyle dört bir yandan Türklere hücum etmişlerdi.İnsan gücü bakımından bizden daha üstündüler.Türkler canlarını dişlerine takarak köylerini müdafa etmeye çalışıyorlardı.Fakat ne kadar dayanabileceklerdi ki.Derme çatma silahlarla o sakal sürüsü karşısında ayakta durmak imkansızdı.Girdikleri köylerde katliamlar yapıyorlar,Türkleri diri diri çukurlar kazıp toprağa gömüyorlardı.Bu ne vahşetti ya Rabbi! Bütün bu haberleri telsizden ,radyodan öğreniyor fakat acizlik içerisinde kimsenin yardımına koşamıyorduk. Gece gündüz mevzilerde günümüzü geçiriyorduk.Sabahın erken ışıklarıyla radyodan duyduğumuz "Türkiye Kıbrıs' a

katılmıştı.Mustafa Kurtuluş 'un cesedi anlatıldığına göre üç
dört gün şehit düştüğü yerde kalmış cesedine
ulaşılammıştı.Bunları duyduğum zaman beynimden
vurulmuşa dönmüşüm.Çünkü bunlar sınıf
arkadaşlarımdı.Aynı sıralarda yıllarca beraber oturmuş
okumuş,bu memlekete hayırlı birer evlat olmak için
çalışmışık.Fakat kader!

Taburum.uzda Sandallar'dan ve MurafAğa'dan askerler
vardı.onlar köylerinin akıbetlerini duyduğu zaman çılgına
dönmüşlerdi.Çünkü anneler;ba,baları ahileri ,küçük
kardeşleri diridi;:jütopı::ığa)gınlmıştı. Onları teselli
etmekte güçlük çekiyorduk.Hatta bunlardan bir tanesi
birliğinden kaçarak Kai-pazdaki bir köyde Rumların
hepsini bir araya toplamış tam katliam yapmak üzereyken
katliamı önleyebildik.

Ey gençler yarın~ ş~di.-.Bu vatanın her karış toprağı bir
şehidin kanıyla alınmış:ır.Onlar bu vatan için ölmesini
bildiler ki bizler ,pıgün özgür ,hür ,kendi bayrağımızın
altında yaşıyoruz,liz Türkler'de bayrak ve vatan sevgisi
en büyük sevgidir ve kutsaldır.Bunu unutma.

OSMAN ŞENYİÖİT

Yıl 1974.Çatışma sona erdikten sonra biz Baf'ta
Rumların içinde kaldık.Orada kaçmak için tüm ailemizi
arabalara koyup Lefkoşa'ya doğru yola koyulduk.
Yolda ilk barikatı o zamanın adıyla Pisuriyi
geçtik.İngiliz üslerine varınca hiç zorlamadan oradan
geçtik.Limasol'un çıkışındaki barikatta Rum polisi bizi
durdu.Enişteme, Rum polisi ehliyetimi sordu.O da onu
Vallahi üstümde yoktur demeden Rum polisi bizim
Türk olduğumuzu anladı ve bize Limasol polisine
götürdüler.Orada Rum polisi tarafından çeşitli
hakaretlere uğradık.Ama işin tuhafı Rum polislerinin
Türk bölgesine gittiğimiz zaman ne yapacağımızı
sormasaydı.Çünkü bu hakaretleri Türk tarafına
gitmememiz için yapıyorlardı.Biz çok şaşırdık!Bize
hiçbirşey yapmayıp bizi serbest bıraktılar ama Türk
tarafına gitmemize izin vermediler ve tekrar bizi Baf'a
geri gönderdiler orada 5 gün kaldıktan sonra tekrar
İngiliz üslerinden kaçırmaya çalıştık.Bu sefer yanımızda
ailemizden başka arkadaşlarımızda bulunuyordu yani
epeyce çoğalmıştık.Bu kaçırmamız da Rum polisi bize
engel çıkarmadı.Çünkü barikatta Rum polisi bizi
dudurunca bir sefer bacanağım onunla Rumca
konuşunca bizi Rum sanıp geçmemize izin verdi.Fakat
bu seferde İngiliz polisi geçmemize izin vermedi.İngiliz

polisine İskele'ye akrabalarımızı görmeye gideceğimizi söyleyince biraz zorluk çıkarttıktan sonra izin verdi ve bizde diğer yoldan Türklerin içinde yaşadığı çadırlara girip saklandık.Çadırlarda 15 gün kaldık.Daha sonra Türkiye uçakları gelip bizi aldı ve İskenderun'a gittik.İskenderun'da 12 gün kaldıktan sonra tekrar gemiyle Kıbrıs'a döndük.

NİYAZİ ALİGÜLLÜ

Yıl 1974. Baf'taki Site'nin idarecisi olarak görev yapıyordum.O gece radyolardan Türkiye'nin çıkarma yaptığı anonsları yapılyordu.Sabah olunca elimize birer siten verilip bizi mevzilere yolladılar.Denizde bir gemi göründü ve herkes o geminin Türk gemisi olduğunu sandı ve çok sevindik.Gemi ortalığı bombalamaya başladı.Bombaları biraz Rum tarafına biraz da Türk tarafına atmaya başlayınca çok şaşırdık.Belli bir süreden sonra gemi bombaları sadece Türk tarafına atmaya başladı.Bunun üzerine hepimiz saklandık ve geminin bir Rum gemisi olduğunu anlayınca hepimiz hayal kırıklığına uğradık.Daha sonra gemi Baf limanına girip askerleri limana indirmeye başladı.Bu arada Bölük komutanı beni başka bir mevziye gönderdi.Bu mevzide sabaha kadar Rum askerleriyle karşılıklı çatıştık.Safak sökünce bu sefer ağır silahlarla bizi dövmeye başladılar.Biz ise, başımızı mevzilerden kaldıracak durumda değildik.Çünkü bizim merinimiz bitmişti.Komutan aramızdan bir gönüllü istedi ve ben gönüllü olarak Rumların arkasında kalan gizli cephaneliğe gitmek için mevziden çıktım.Daha ben cephaneliğe varmadan herkesin teslim olduğunu gördüm ve ben de teslim olmak zorunda kaldım.

1974 olaylarında ben Lefkoşa' da çalışıyordum.Babam takım komutam olduğu için Türkler ve Rumlar arasında devamlı.baberdar edilyord-u.0\aylar başlamadan blı: hafta önce Lefkoşa'ya gitmemin uygun olmadığı, bir müddet işe gitmememi söyledi.Bir hafta kadar işe gitmemiştim. Sonra birgün babam gelerek durumların iyi gitmediğini ve göreve gitmesinin gerekli olduğunu söylediler. Babam beni bir tarafa çekerek, "Eğer köyden çıkma emri gelirse, kardeşlerini, anneni ve av tüfeğini alarak ava gideceksin" dedi.Babam bana hangi dağa gideceğimi de söylemişti. " Eğer sağ kalırsam ben gelip, sizi bir iki gün içinde bulurum" demişti. Köyden çıkma emri gelince, hemen üç kardeşimi, annemi ve av tüfeğini de alarak yola koyuldum.Mağaraya doğru yola çıktık. Yanımızda yiyecek de vardı. Kardeşlerim, annem ve ben mağaraya biran önce ulaşmak için çabalıyorduk ve bir taraftan da Rumlara yakalanma korkusu içindeydik. Dağa doğru kaçan sadece biz değildik. Bütün köy halkı, oraya doğru koşuyorduk. Sonra babamın tarif ettiği mağara zannettiğimiz bir mağaraya girdik.Daha sonra köy halkımdan,bazılan tekrar köye inmişlerdi.Aradan bir iki gün geçti babam ortalıkta yoktu.Annem, başına birşey gelmesinden korkmaya başladı ve bu mağarada Rum askerlerine yakalanmaktan çok çekiniyordu.Birgün mağara içinde

otururken, ayak sesleri ve konuşmalar duyduk.Rum olabileceğini düşünerek çok korkuyorduk.Sesler yaklaştıkça biri tamdı gelmeye başladı.Kulak verdik, bu ses amcamın sesiydi, hemen seslendik.Amcam bizi görünce şaşkına döndü. Yerimizin yanlış olduğunu söyledi.Sabah babamı gördüğünü, babamın bizi çok merak ettiğini söyledi.Daha soma amcamla birlikte babamı bulduk.Babam köye girmemiz gerektiğini ve mağaradan idare etmemiz gerektiğini söyledi. Ve savaş bitene kadar hepimiz orada kaldık.

ŞÜKRÜŞAHKUDELER

İNDEX

1. İSİM DİZİMİ

AURıza Da-y,~alfano~ 6,1,%

Ayhan Niyazisayfa no: 1,

Hanımsayfa no: 7

Hasan Cafersayfa no: 16

Mustafa Kurtuluşsayfa no:19,20

Makaryossayfa no:18

Nicolas Samsunsayfa no:18

2. YER DİZİMİ

Bafsayfa no:23

İskenderunsayfa no:22

Karpazsayfa no: 19

Kantarasayfa no:19

Kurtuluş Ergazisayfa no: 19

Lefkoşasayfa no:21,25

Ltmasolsayfa no: 16

Magosasayfa no:18,19

Mehmetçik(Galatya)sayfa no:5

Murat Ağasayfa no:19,20

Pamuklu (Tavro)sayfa no:7

Polisayfa no:11

Yeni Erenköy(Yalusca)sayfa no:7,15